

t. j. kde zastoupení advokátem je předepsáno, zastupovati. Je-li tedy založena ve spisech pouze plná moc pro Dra Josefa W-a, advokáta v Solnohradě, v níž jest substituován Dr. Berthold S., advokát v Brně, není dle zákona dovoleno, k zastupování ho připustiti, protože chybí proň legální plná moc (§ 38 c. ř. s.). A nehledě k otázce přípustnosti dle civ. soudn. řádu, je to nedovoleno i se stanoviska veřejnoprávního, protože by tím zákon o ochraně republiky byl obcházen.

Čís. 1777.

Smlouva, již bylo převedeno za úplatu vývozní povolení na jiného, jest neplatnou.

(Rozh. ze dne 18. července 1922. Rv I 299/22.)

Žalobce vymohl si vývozní povolení pro větší počet koní, z nichž prvních sedm vyvezl D., ostatní pak žalovaní. Žalobu o zaplacení vývozního poplatku procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že žalobce mimo vývoz nejprvnějších 7 koní na vývozu činně se nesúčastnil a že tudíž od žalovaných vymínil si odměnu jen za přenechání vývozního povolení, což však, jak žalobce sám doznává, jest jednáním nedovoleným (§§ 879 a 916 obč. zák. a čl. 1, 266, 273 a 293 obch. zák.). Odvolací soud žalobě vyhověl, dospěv k závěru, že mezi stranami byla uzavřena smlouva společenská a že vývozní povolení nebylo žalobcem za úplatu dále převedeno.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolací soud nemůže se přikloniti k názoru soudu odvolacího, že strany uzavřely společenskou smlouvu ve smyslu čl. 266 obch. zák. na zužitkování vývozního povolení žalobcem získaného. V žalobě jest sice tvrzeno, že se žalobce dohodl se žalovanými, že na základě vývozního povolení, úřadem pro zahraniční obchod mu uděleného, provedou společně vývoz 50 koní a žalobce také ovšem nepřiznal, že vývozní povolení zeizil, avšak z dalšího obsahu žaloby a z celého děje, prvním soudem zjištěného plyne, že žalobce povolení k vývozu koní na žalované skutečně za úplatu převedl. Společenská smlouva podle čl. 266 obch. zák. předpokládá spolčení k jednotlivým obchodům na společný účet. Těchto náležitostí zde není. V žalobě samé se tvrdí, že dohoda stran záležela v tom, že žalovaní obstarají nákup i prodej koní a že zaplatí žalobci za každého vyvezeného koně 1000 K. Zjištěno jest, že žalobce kromě prvních sedmi D-em vyvezených koní na vývozu se činně nesúčastnil. Oněch 7 koní, při jejichž nákupu byl žalobce účasten, bylo však předmětem úmluvy žalobcovy s D-em, o kterou v tomto sporu nejde. Při nákupu a vývozu koní, vyvezených žalovanými, neměl žalobce žádného účastenství. Z přílohy čís. 2 vyplývá zřejmě, že bylo povolení k vývozu žalovaným Adolfem L-em od žalobce převzato, tedy na onoho převedeno. Okolnost, že jest Adolf L. v této listině jmenován zástupcem žalobcovým, nerozhoduje, poněvadž ve skutečnosti jeho zástupcem nebyl, nýbrž provozoval nákup i prodej samostatně, nikoli jako plnomocník žalobcův. Toto ozna-

čení (že jest Adolf L. zástupcem žalobcovým) jest právě tak málo přesvědčivé jako další věta, že se strany po vyčerpání povolení spolu vyúčtují, neboť, byla-li smluvena určitá odměna za jednoho vyvezeného koně, nebylo potřebí vyúčtování a žalobce také žádá bez předběžného vyúčtování smlouvanou odměnu. Společenská smlouva podle čl. 266 obch. zák. nevyžaduje sice zvláštních forem ani určitého způsobu dohody o ztrátě a zisku. Avšak, uváží-li se shora uvedené okolnosti, zejména, že žalovaní provozovali na základě vývozního povolení žalobcem získaného obchod s koňmi sami, bez účasti žalovaného, jeví se pravá podstata úmluvy mezi žalobcem a žalovanými jako skutečný převod vývozního povolení ze žalobce na žalované za určitou napřed smlouvanou úplatu, nikoli jako smlouva společenská. Strany udaly souhlasně, že převod vývozního povolení na jinou osobu není dovolen. Ministerstvo financí v Praze vydalo výnos ze dne 29. března 1920, čís. 30.432/2897, podle jehož § 5 jest převod povolení zakázán a přestupek tohoto zákazu má v zápětí ztrátu povolení a stihá se podle důchodkového trestního zákona, po případě podle jiných nařízení. Soud první stolice zjišťuje, že o vývozní povolení byla nouze a že jen na velkou přímluvu bylo možno je dostat. Jednání žalobcovo, jenž vývozní povolení pro sebe získal a věda o shora uvedeném úředním zákazu, jej porušil a povolení na žalované za úplatu převedl, jest tedy jednáním, přičítím se dobrým mravum. Pohledávky z takového jednání nemohou činiti nárok na ochranu soudní (§ 879 obč. zák.).

Čís. 1778.

Zřekla-li se manželka při rozvodu smírem vůči manželovi nároku na výživné, nelze jí povolití v napotomním sporu o výživné prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 25. července 1922, R I 850/22.)

Při dobrovolném rozvodu vzdala se manželka smírem, požadovati od manžela výživné. Ochuravěvši později, domáhala se výživného žalobou a žádala zároveň za povolení prozatímního opatření placením výživného. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žalobkyně dle protokolu ze dne 3. června 1922 prohlásila, že vzdává se i pro budoucnost veškerých nároků na výživu, které by jí jako manželce proti manželovi příslušely. Tím byl její nárok z § 91 obč. zák. odklizen (srov. plenisimární rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu z r. 1916, kn. jud. č. 244), a právo její na prozatímní výživné neřídí se již dle § 108 a 117 obč. zák., a nejde nyní, po provedeném již rozvodu, více o prozatímní výživné dle § 382 čís. 8 ex. ř., ano bý se předbíhalo povolením prozatímního opatření konečnému rozhodnutí sporu o placení výživného, když oprávněnost nároku žalobkyně na jiných předpokladech závisí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, vyvrátiti správné důvody soudu rekursního, na něž se poukazuje. Otázka, zda žalobkyni nárok